

L'incendi d'una nau al barri d'El Gorg de Badalona en què vivien en condicions de gran precarietat més d'un centenar de persones **no és un accident imprevisible**. L'incendi que ha acabat amb la vida de tres persones i n'ha deixat ferides més de vint, a més de deixar sense sostre i en una situació encara més precària totes les que hi trobaven aixopluc, és fruit d'**una situació socialment insostenible que aboca a la pobresa i l'exclusió** cada vegada més persones.

L'incendi de Badalona posa de relleu **la precarietat i l'exclusió cronificades** que les entitats i els moviments socials fa anys que denunciem. Ara el focus es posa en la tragèdia i els antecedents d'aquesta situació concreta que era coneguda des de fa temps, també per part de les administracions locals, i **no estava rebent l'atenció i l'acompanyament adequats**. S'hauran d'assumir responsabilitats, per suposat, i sobretot donar resposta a les persones que ara han quedat en la intempèrie total, a les que estan patint les conseqüències directes i a les que han perdut éssers estimats; però caldrà també **obrir el focus i atendre totes les situacions d'infrahabitatge i exclusió social** que s'estan donant arreu del territori.

No parlem de fenòmens nous, ni d'accidents imprevisibles, ni de situacions de risc inesperades. Com en tantes altres ocasions en què la misèria i el patiment humans salten al primer pla de l'actualitat arran de tragèdies o conflictes, parlem de **vulneracions de drets sistemàtiques per part d'un sistema que no garanteix a la seva ciutadania ni tan sols les necessitats més bàsiques**. Ni la seguretat, ni el dret a la integritat física, ni el dret a la salut, ni el dret a la vida. Ho hem vist amb altres incendis causats per situacions de pobresa energètica, amb els temporers agrícoles o amb els menors migrats sols, entre altres. I en aquest cas parlem sobretot de milers de persones a les quals no es reconeix ni tan sols la condició de ciutadanes i se les aboca a l'exclusió, negant-los l'oportunitat de tirar endavant i contribuir a la societat com a subjectes de drets i deures.

La tragèdia que ara fa saltar totes les alarmes posa de manifest **dues problemàtiques conegudes i denunciades repetidament: les situacions d'infrahabitatge** per les dificultats –o la impossibilitat, en molts casos— d'accés a un habitatge digne i **l'exclusió a què s'aboca a les persones migrades en situació administrativa irregular**. Hem expressat de manera reiterada la nostra gran preocupació per aquest col·lectiu, al qual s'està negant tota opció de construir un projecte de vida, i ho diem amb claredat al darrer [informe INSOCAT, Migracions i vulnerabilitat](#): **“El propi procés migratori i la Llei d'estrangeria són factors generadors de pobresa** per a una part de la població. Les persones a qui es condemna a una situació administrativa irregular ho estan també al treball submergit, a una major explotació laboral, a obstacles per accedir al sistema de protecció social o a l'exclusió residencial”.

Si en anteriors edicions de l'INSOCAT ja denunciàvem “un **model socioeconòmic que genera pobresa de manera estructural i és un obstacle per garantir una vida digna** a tota la població”, en el monogràfic dedicat a les persones d'origen migrat afegíem que “una aproximació a les desigualtats socials des del punt de vista de les migracions hi afegeix una **societat racista amb polítiques d'estrangeria, econòmiques, de benestar social i participació ciutadana excloents i discriminatòries**”. I apuntàvem que “pateixen aquesta situació joves migrats sols, infants i dones joves que han migrat amb un reagrupament familiar no oficial —si els familiars estan en situació irregular, elles també— o persones demandants d'asil que passen a una irregularitat sobrevinguda quan se'ls denega la sol·licitud, entre d'altres”.

Així doncs, res de nou; i això és el més greu. Un cop més, reclamem una campanya de **regularització de persones migrades en situació irregular** que reconegui els seus Drets Humans i com a ciutadanes d'aquest país; que els doni oportunitats i els permeti treballar i accedir a tots els serveis i recursos del nostre sistema de protecció. Feble i insuficient, però que ha de ser, en tot cas, universal. I reclamem, també un cop més, que tots els ajuntaments compleixin amb **l'obligació d'empadronar les persones que viuen al municipi**. El padró és la porta d'accés a la resta de drets socials i no es pot negar a ningú.

La millor política social és la garantia de drets i la prevenció. El patiment i els riscos que comporta desatendre les necessitats de la població generen uns costos socials i econòmics molt més alts. **Acollir significa integrar i cohesionar** la societat reconeixent la diversitat que ens enriqueix. Prou de negar drets, prou d'excloure i prou precarietat!